

Arrest

nr. 207 390 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij betreedt op 25 augustus 2015 het Schengengrondgebied. Zij beschikt over een geldig nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum geldig tot 15 november 2015.

1.2. Op 2 september 2015 wordt de verzoekende partij door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die haar verblijf toelaat tot 15 november 2015.

1.3. De verzoekende partij schrijft zich op 7 september 2015 in voor een opleiding tandprothese-technicus bij het "EFP, centre de formation permanente pour les indépendants et les P.M.E. de Bruxelles".

1.4. Op 26 oktober 2015 dient de verzoekende partij, omwille van de door haar beoogde studies in België, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 4 februari 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verworpen. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 13 maart 2017 worden de beslissingen van 4 februari 2016 ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 26 oktober 2015 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 4 april 2017 ter kennis gebracht.

1.6. Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [N.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 27.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 04.04.2017. Een vroeger beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 25.08.2015 via Duitsland de Schengenzone binnen in het bezit van een toeristenvisum type C afgegeven door de Duitse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene legde op 02.09.2015 te Antwerpen een aankomstverklaring af, waarbij zij verklaart in België te zijn aangekomen op 25.08.2015. Betrokkene werd toegelaten tot verblijf tot 15.11.2015. Betrokkene diende op 26.10.2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980.

Deze aanvraag werd op 13.03.2017 geweigerd. Deze beslissing is op 04.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Het beroep dat betrokkene bij de RVV indiende tegen de beslissing van 13.03.2017 heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkene in België bij haar zus woont, geeft haar niet automatisch recht op verblijf in België. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen zussen onderling. In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk is van haar zus en in Marokko geen andere familieleden heeft waar zij op kan steunen. In die zin betekent een inreisverbod geen inbreuk op art 8 van het EVRM.

Betrokkene toont evenmin aan dat zij dat er in haar land van herkomst geen opleiding als Technieker Tandprotheses kan worden verkregen en evenmin toont zij aan dat zij een aanvraag voor studentenvisum niet vanuit Marokko zou kunnen indienen.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Bij arrest van 5 juli 2017 met nummer 189 422 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing van 13 maart 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Verzoekster deed volledig conform de instructies van de diensten van de staatssecretaris een aanvraag conform artikel 9bis Vw.

Een dergelijke aanvraag dient te worden gebaseerd op artikel 9, 2de lid Vw. en artikel 25/2 Besluit Vw, en men diende derhalve aan verzoekster de kans te geven de nodige documenten in te dienen. Verzoekster kreeg deze kans niet, gelet op de verkeerde instructies die men aan verzoekster gaf. De staatssecretaris zag blijkbaar zijn fout in, gelet op de beslissing die hij nam op 4 februari 2016.

De staatssecretaris nam in zijn beslissing de elementen op om de vraag van verzoekster te weigeren alsof zij een correcte aanvraag had ingediend, gebaseerd op het correcte artikel in de Vw. Evenwel werd aan verzoekster niet de kans gegeven om bijkomende argumenten en documenten over te maken aan de diensten van de staatssecretaris.

Daarenboven 'vergat' men de beslissing aan de gemeente te bezorgen, zodat verzoekster al sinds haar aanvraag in de onzekerheid leeft. Het is pas sinds het aandringen van de raadsman van verzoekster, dat de beslissing aan de gemeente werd opgestuurd. Dat is dan ook de reden waarom de beslissing van 4 februari 2016 pas aan verzoekster werd overhandigd op 14 februari 2017. Verzoekster treft hier derhalve geen schuld in.

Nadat de raadsman van verzoekster beroep had aangetekend tegen de beslissing van 4 februari 2016, werd de beslissing op 14 maart 2017 plots ingetrokken, en werd er aan verzoekster op 4 april 2017 een nieuwe beslissing overhandigd, gedateerd op 13 maart 2017.

De staatssecretaris weigerde opnieuw om verzoekster een verblijfsvergunning te geven in het kader van haar studies. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"(...) overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene ontoereikend is. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en betaalfiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en die van zijn huisgezin (3 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. Immers, betrokkene legt een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dat diens garant in januari 2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering uitgekeerd werd ten belope van 1785,42 Euro. Gelet op het feit dat blijkt uit het aanslagbiljet betreffende aanslagjaar 2015 aanwezig in het dossier van betrokkene dat de garant drie personen ten laste heeft, dient de garant om betrokkene ten laste te nemen als student een maandelijks inkomen te hebben van 2237 Euro. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd."

Verzoekster was van oordeel dat deze argumentatie elke redelijke grondslag miste. Ingevolge het administratieve geklungel van de staatssecretaris, krijgt verzoekster pas een beslissing betekend op 4 april 2017, te weten ruim 1,5 jaar na de aanvraag.

De staatssecretaris argumenteert dat er onvoldoende financiële middelen zijn voor de garant om verzoekster ten laste te nemen. Door de zeer lange periode dat verzoekster reeds in België studeert, en het feit dat zij gedurende deze hele periode bij de garant heeft geleed, tonen verzoekster en de garant aan dat zij weldegelijk voldoende middelen hebben om verzoekster financieel te onderhouden!

Evenwel besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 5 juli 2017 (189.422) dat dit beroep van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond was.

Evenwel werd aan verzoekster intussen een inreisverbod van drie jaar gegeven. Dit werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Tegen deze argumentatie valt heel wat in te brengen. Zo wordt er nauwelijks geargumenteed over het feit waaróm men opteert voor een inreisverbod van drie jaar. Het overgrote merendeel van de bovenstaande argumentatie handelt over het verblijfsrelaas van verzoekster in België. Zij vroeg reeds in oktober 2015 een studentervisum aan en kreeg (zoals hierboven reeds uiteengezet), hierop pas een degelijk antwoord in maart 2017! Inmiddels had verzoekster haar studies reeds aangevat en bijna afgerond!

De enige échte argumentatie die de staatssecretaris hier hanteert, is te stellen dat verzoekster op een 'hardnekkige manier' het land niet wenst te verlaten.

Zulks is compleet onjuist. Indien men destijds (eind 2015) een negatieve beslissing omtrent het studentervisum van verzoekster had genomen (zoals het een goed en voorzichtig bestuur betaamt), dan had verzoekster uiteraard onmiddellijk het land verlaten om haar studie in haar land van herkomst aan te vatten.

Evenwel bleef de mededeling van de beslissing aan verzoekster uit ingevolge administratief geklungel van de staatssecretaris. Zij kreeg pas een eindbeslissing betekend in maart 2017, wanneer zij reeds bijna aan het einde van haar tweede studiejaar is!

Dit zou als gevolg hebben dat verzoekster haar studies in België niet zou kunnen afronden, met alle mogelijke gevolgen voor de toekomst van verzoekster vandien. Het mag dan ook niet verbazen dat verzoekster er alles aan wenst te doen om haar studies in België af te ronden, en dat zij, gelet op het nakende einde van het schooljaar, in België wenste te blijven met het oog op het vervolledigen van haar tweede jaar.

Het verder zetten van haar studie wordt haar nu volledig ontnomen door het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Het is immers zo dat bepaalde studiecridits (behaalde punten voor bepaalde vakken) vervallen na verloop van tijd. Indien zij dan alsnog haar studie, na het aflopen van het

inreisverbod van drie jaar, zou willen verder zetten in België, dan dient zij vele vakken opnieuw af te leggen! Dat is pure kafka, en derhalve staan de gevolgen van het inreisverbod niet in verhouding met het inreisverbod zelf!

De staatssecretaris faalt in elk geval om een afdoende motivatie op papier te zetten om zijn beslissing tot inreisverbod van drie jaar afdoende te motiveren.

Door deze miskennis van de bovenstaande artikels en de beginselen van behoorlijk bestuur heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden, alsook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.”

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Wat dit laatste betreft, wordt geduid dat de verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 4 april 2017. Er wordt hierbij ook geduid dat de verzoekende partij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met inbegrip van medische ondersteuning. De verzoekende partij deed, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris, geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Dit omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en waar niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur. De gemachtigde van de staatssecretaris acht een duur van drie jaar proportioneel gelet op het belang van de immigratiecontrole. De hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, wordt afgeleid uit het gegeven dat zij – niettegenstaande zij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek – geen enkele poging ondernam om gebruik te maken van deze mogelijkheden en een einde te stellen aan haar illegaal verblijf. Er wordt verder rekening gehouden met de verblijfshistoriek van de verzoekende partij en het gegeven dat zij nog een beroepsprocedure hangende heeft tegen de afwijzing van haar verblijfsaanvraag als student. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat dit beroep geen schorsende werking heeft en zij haar verdediging in deze zaak kan laten waarnemen door haar advocaat. Er is geen verplichting tot persoonlijke verschijning. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er evenzeer op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst geen opleiding als tandprothese-techniker kan volgen, en evenmin dat zij vanuit Marokko geen aanvraag voor een studentervisum kan indienen. De gemachtigde van de staatssecretaris gaat eveneens in op de aanwezigheid van de zus van de verzoekende partij in België. Hij motiveert dat de bestreden beslissing geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM betekent, waar niet blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar zus en evenmin blijkt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst geen andere familieleden heeft op wie zij kan steunen. Om deze redenen is de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel dat voormelde gronden geen specifieke omstandigheden uitmaken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van minder dan drie jaar.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel

gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich geenszins tot de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerplicht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet voorhouden dat “*nauwelijks*” werd geargumenteed waarom men opteert voor een termijn van 3 jaar.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om een einde te stellen aan haar illegaal verblijf, waar zij weigert stappen te ondernemen om gevolg te geven aan het haar reeds eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten, en dat geen elementen voorhanden zijn die een inreisverbod met een kortere duur rechtvaardigen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, maar dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. De redenen hiervoor kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*” of “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*”. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. De Raad stelt

vast dat de verzoekende partij als dusdanig niet betwist dat zij naliet gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 4 april 2017, en dat er in haar situatie dus grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid waarmee de verzoekende partij haar illegaal verblijf verderzet en omdat er ook geen specifieke omstandigheden spelen die een kortere duur kunnen rechtvaardigen. Hij lichtte toe waarom hij de aanwezigheid van een zus in België, het gegeven dat de verzoekende partij de opleiding tandprothesetechnicus wil volgen in België en het beroep tegen de afgewezen verblijfsaanvraag als student, niet aanvaardt als grond die kan rechtvaardigen dat zij een inreisverbod met een kortere duur krijgt opgelegd.

De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken, wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "*terugkeerhandboek*" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij ontwikkelt een kritiek omtrent de afhandeling van haar verblijfsaanvraag als student van 7 september 2015. Zij wijst erop dat haar pas op 14 februari 2017 de initiële beslissing van 4 februari 2016 werd betekend en dat deze beslissing dan vervolgens werd ingetrokken en vervangen door een beslissing van 13 maart 2017, betekend op 4 april 2017. Zij bekritiseert de ongegrondheidsbeslissing van 13 maart 2017.

Deze laatste beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep, zodat deze kritiek niet dienstig is. Deze beslissing is intussen bovendien definitief aanwezig in het rechtsverkeer, nadat de Raad bij arrest van 5 juli 2017 met nummer 189 422 het beroep verwierp dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in rekening is gebracht. Door hiernaar te verwijzen toont zij nog niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij hekelt dat zij reeds in oktober 2015 een studentenvisum vroeg en pas definitief antwoord kreeg in 2017, waardoor haar studies reeds zijn aangevat en bijna afgerond. Zij meent dat dit te wijten zou zijn aan het "*administratief geklungel van de staatssecretaris*". Zij betoogt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij haar studies in België niet kan afronden, met alle mogelijke gevolgen voor haar toekomst "*vandien*". Zij stelt dat het verderzetten van haar studies haar nu volledig wordt ontnomen door het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Zij verwijst naar verloren "*studiecredits*".

Met dit betoog toont zij het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen evenwel nog niet aan. De verzoekende partij wist, of diende te weten, dat zij initieel enkel naar het Schengengrondgebied mocht komen voor een verblijf van hoogstens drie maanden. Zij verkreeg op geen enkel ogenblik een toelating om in België te verblijven met het oog op het volgen van studies. De verzoekende partij lijkt verder voorbij te gaan aan de duidelijke motieven in de bestreden beslissing dat de beoogde studie in België geen specifieke omstandigheid vormt die een kortere duur van het inreisverbod rechtvaardigt, waar de verblijfsaanvraag met het oog op het volgen van de beoogde opleiding in België werd afgewezen en niet blijkt dat de beoogde opleiding niet mogelijk is in het land van herkomst. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar het bestuur een in België aangevatte opleiding zonder dat men was toegelaten tot een verblijf met het oog op het volgen van deze opleiding en waarbij de verblijfsaanvraag op grond van deze studie ongegrond werd verklaard, en waar deze studie ook mogelijk is in het herkomstland, niet weerhoudt als een specifieke omstandigheid die rechtvaardigt dat een inreisverbod voor een duur van minder dan drie jaar wordt opgelegd. Het gegeven dat de verzoekende partij enige tijd op een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag als student heeft moeten wachten, wat hiervan ook de reden is, doet hieraan nog geen afbreuk. Hieraan kon zij geen enkele gerechtvaardigde verwachting ontleenen dat zij haar studies in België mocht aanvatten en doorlopen. De Raad wijst er hierbij nog op dat de

verzoekende partij zich omtrent de verloren “studiecredits” beperkt tot loutere beweringen en zij haar betoog op dit punt niet staaft.

De verzoekende partij stelt nog dat het incorrect is om te stellen dat zij hardnekkig weigert om een einde te stellen aan haar illegaal verblijf. Zij stelt dat zij, indien men “*destijds (eind 2015)*” een negatieve beslissing omtrent haar studentenvisum had genomen, zij dan “*uiteraard onmiddellijk*” het land had verlaten om haar studie in haar land van herkomst aan te vatten.

Er wordt opgemerkt dat dit motief in de bestreden beslissing wordt verbonden aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 4 april 2017, nadat haar verblijfsaanvraag als student definitief was afgewezen. De gemachtigde van de staatssecretaris wees erop dat – niettegenstaande de verzoekende partij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek – zij geen enkele poging ondernam om gebruik te maken van deze mogelijkheden en opteerde voor een verder illegaal verblijf in België. Zij gaf dus geen blijk van een bereidheid om vrijwillig te vertrekken. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die deze motivering kunnen weerleggen. Zij betwist niet dat zij niet inging op de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en zij geen bereidheid toonde om vrijwillig gevolg te geven aan het haar op 4 april 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij dat zij, indien men “*destijds (eind 2015)*” een negatieve beslissing omtrent haar studentenvisum had genomen, zij dan “*uiteraard onmiddellijk*” het land had verlaten om haar studie in haar land van herkomst aan te vatten, is ook een volstrekt hypothetisch betoog waarmee geen rekening kan worden gehouden. Daarnaast erkent de verzoekende partij met dit betoog de mogelijkheid om haar studie in haar land van herkomst te volgen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gelet op het nakende einde van het schooljaar in België wenst te blijven met het oog op het vervolledigen van het tweede jaar, merkt de Raad op dat de beslissing die de verzoekende partij verhinderde het ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing lopende academiejaar af te ronden, de verwijderingsbeslissing zonder termijn voor vrijwillig vertrek betreft waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. De verzoekende partij ging evenwel niet in beroep tegen deze verwijderingsbeslissing. Dit academiejaar is intussen ook afgelopen, zodat evenmin blijkt dat er nog een voldoende belang bestaat bij deze grief.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid alsnog ten onrechte niet in rekening werd gebracht bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vevat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals reeds werd aangehaald, wordt er in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om een einde te stellen aan haar illegaal verblijf en er geen specifieke omstandigheden zijn die een inreisverbod van minder dan drie jaar rechtvaardigen. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij niet met concrete argumenten aantoont dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vevat in artikel 74/11 van de

Vreemdelingenwet. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS